

χρόνως καὶ ὑπὲρ τοῦ Πεδρούκη, ὅστις συνετέλεσεν εἰς αὐτήν, τὸν ἠκολούθησεν ἔπειτα ἐκτὸς τῆς Ζοφεῖας τοῦ εἰρκτός· καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ ὑπαιθρον, καὶ τὸ στήθος τοῦ ἐπλήσθη κατὰ πρῶτον μετὰ τὸς μῆνας ἀέρος καθαροῦ, ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα καὶ προσ-
 ηυχήθη θερμῶς.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν ἡ ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Νίννας, ἐδίωξεν ἀπ' αὐτῆς τὴν ἡτυχίαν, ὡς καὶ τὸν ὕπνιον ἀπὸ τὰ βλέφαρά της. Ἀντὶ τῶν πρῶτων δακρύων, τὴν ἐκυρίευσεν ἤδη νευρικός γέλως· ἀδιακόπως εἶχε τὸ βλέμμα εἰς τὴν θύραν ἐστηρηγμένον, καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τοῦ Φιλίππου τὸ βῆμα.

Ἡ Ρόζα δὲν εἶχε τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνυπομονη-
 σίαν. Ἐντελῶς ὅμως ἀτάραχος δὲν ἦτον οὐδ' αὐτή. Ἦτον μὲν σιωπηλή, καὶ οὐδὲν εἰς τὴν φυσιγνωμίαν της δὲν ἐπρόδιδε καρδίας ἀησυχίαν. Ἀλλὰ ἐν σύμ-
 πτωμα ἦτον παράδοξον παρ' αὐτῇ, ὅτι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ σχεδὸν δι' ὅλης τῆς νυκτός περιεπάτει ἀ-
 δικόπως ἄνω καὶ κάτω, ὡς ἂν δὲν ἐδύνατο οὐδέ στιγ-
 μὴν νὰ μείνῃ ἀκίνητος, καὶ ὡς ἂν σφοδρὰ ἐσωτερικὴ
 ταραχὴ ὑπεσφίριζεν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν τὰς σωματικὰς
 της δυνάμεις.

Τὴν δ' ἐπαύριον τῶν συμβάντων ἐντὸς τοῦ θάτους, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ὅπου ἦταν αἱ δύο ἀδελφαί μετὰ τοῦ πατρὸς των, ἠνεώχθη, καὶ ὁ Σικκάρδης εἰσῆλθεν. Ἡ Νίνα ἐξέπεμψε μεγάλην φωνὴν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰ ἀγκάλας τοῦ, καὶ ὁ πρίγκιψ Φραπόλς καὶ ἡ Ρόζα ἔσπευσαν πρὸς αὐτόν.

Λαβὼν δ' ὁ πρίγκιψ τὰς χεῖρας τῆς Νίννας καὶ τοῦ Φιλίππου,

— Τώρα πλέον ἠνωμένοι, εἶπε, διὰ νὰ μὴ χωρι-
 σθῆτε. Ἡθελες, φιλότατη Νίνα, νὰ νυμφευθῇς τὴν αὐτὴν ἡμέραν μετὰ τῆς ἀδελφῆς σου. Ἐπιμένεις καὶ τὴν ἀπόφασίν σου;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη τυμπανισμός, ἡ θύρα ἠνεώχθη ἐκ νέου, καὶ εἰσῆλθεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυ-
 νομίας ἐν πλήρει στολῇ.

— Ἐρχομαι, κύριε πρίγκιψ καὶ κυρίκι, εἶπε, νὰ σὰς εἰδοποιήσω, ὅπως μὴ φοβηθῆτε. Ἐπέραμεν τὸν Καπρέαν. Τὸ δικαστήριον ἀπαράσκει νὰ θανατωθῇ ἐκτὸς τῆς πόλεως τῆς ἐπαύλεως ταύτης, ὅπου ἐγίνετο τὸ τελευταῖόν του ἐγκλημα.

Τότε ἡ Ρόζα ἐγερθεῖσα, ἦλθε πρὸς τὴν Νίναν, καὶ τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός.

— Ἀδελφὴ, τῇ εἶπεν, ἤθελες νὰ νυμφευθῶμεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Σή-
 μερον σὺ νυμφεύεσαι τὸν κόμην Σικκάρδην. Ἐγὼ νυμφεύομαι τὸν Χριστόν. Λαμβάνω τὸ κάλυμμα μο-
 ναχικόν.

— Ρόζα! τί λέγεις Ρόζα μου! ἀνέκραξεν ἡ Νί-
 να, ἀναπηδήσασα ὑπ' ἐκπλήξεως.

— Τί λέγεις, θύγατερ! εἶπεν ὁ πρίγκιψ, ἔλθων καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν Ρόζαν.

Αἰφνης ἠκούσθη ἰσχυρὰ βροντὴ ὡς πολλῶν πυροβό-
 λων κροτούντων ὁμοῦ.

— Ὁ ληστὴς Καπρέας ἦτον ὁ πατήρ μου εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαντάλθου! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, καὶ ἔπε-

σεν ὡς νεκρὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ Ρόζα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἡ Νίνα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἡ Ρόζα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἡ Νίνα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἡ Ρόζα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἡ Νίνα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

(*Idem Phil. 24.*)

Ζ.) Σιμαίς. Τέλος ἀνάγομαι εἰς τὸ ἀχανές πέλα-
 γος τῶν ἱστορικῶν, φιλολογικῶν, τεχνολογικῶν, εἰ-
 δήσεων τῆς Σιμαίδος, καὶ ὡς ἡ περιστέρα τῆς κιβω-
 τοῦ, δὲν ἔχω ποῦ νὰ θέσω τὸν πόδα, χωρὶς νὰ τὸν ἐμ-
 βάψω εἰς θόρυβον. Ἐνόμιτα δ' ἀναγκαῖον νὰ προ-
 παρασκευάσω τὴν περὶ αὐτῆς κρίσιν διὰ τῆς ἐκτιμή-
 σεως ὅλων τῶν λοιπῶν χειρογράφων ὅσα κέκτηται ὁ
 ἐκδότης αὐτῆς, διότι μεταξὺ ὅλων αὐτῶν εὕρισκω
 μεγίστην ὁμοιότητα καὶ παράδοξόν τινα χάρακτῆρα
 συγγενείας.

Ἡ Σιμαίς μᾶς παρατίθεται ὡς προϊόν τοῦ καλὰ-
 μου Μελετίου τινὸς Χίου, Μοναχοῦ τοῦ ἁγίου Ὄρους,
 ἀκμάσαντος τὸ 1236 μ. Χ. καὶ περιέχει κυρίως τὴν
 ἱστορίαν περιφήμου τινὸς σχολῆς καλουμένης Ἀπολ-
 λωνιάδος ἐν νήτῳ Σύμῃ, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐν ἑ-
 τει 377 μ. Χ. μέχρι τῆς καταστροφῆς της ἐν ἑτει
 1148 μ. Χ. Ἐν ἐπιμέτρῳ δὲ περιέχει καὶ δύο χρυ-
 σόβουλα αὐτοκρατορικά, καὶ τὸν βίον Εὐλύρου· προτί-
 τι δ' ὁ ἐκδότης πρὸς φωτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος
 προσέθεσε εἰς 88 σελίδας τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου
 Σύμης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς οὐδέ ἰώτα νὰ
 παραλείψῃ· ὥστε δυνάμεθα νὰ παρηγορηθῶμεν τοῦ
 λοιποῦ ἂν αἱ Ἀσθίδες καὶ τοῦ Πολέμονος τὰ συγ-
 γράμματα ἀπωλέσθησαν· διότι ἂν ἀτελῶς μόνον γνω-
 ρίζομεν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰ καλλιτε-
 χνήματα τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, μᾶς ἀποζημιούσιν αἱ
 λεπτομερεῖς καὶ ἀκριβέσταται περὶ Σύμης εἰδήσεις.
 Ἐπλούτισε δὲ τέλος τὸ ἤδη ὑπερπλοῦτον τοῦτο σύγ-
 γραμμα καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων περικαπῶν κλασικῶν
 συγγραφέων, ὅσον τοῦ Εὐλύρου, τοῦ Λασστέρου, πρὸ
 πάντων δὲ διὰ θαυμασίας περιγραφῆς τοῦ ναοῦ τοῦ
 Ὁμήρου, ἐξελχθείσης ἀπὸ τοῦ Λασστέρου τὴν ποικι-
 λην ἱστορίαν. Καὶ τοσόντον περίεργα, θαυμάσια ἐξάισια,
 ἀκατανόητα εἶναι ὅλα τὰ τοῦ βιβλίου τούτου, ὥστε
 ὁμολογῶ ὅτι μένω ἐμπρός του ἐκπεπληγμένος, καὶ
 δὲν ἠξέωρω τί μᾶλλον νὰ θαυμάσω, τοῦ συγγραφέως,
 ὅστις ποτ' ἂν ᾔ, τὴν θρασύτητα, ἢ τῶν ἀναγνώστων,
 ἂν τινες ᾔ, τὴν ὑπομονήν, καὶ διετάζω πόθεν ν'
 ἀρχίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω.

Ι.) Ἦρος. Ἐν ἀπὸ τὰ περιεργότερα φαινόμενα ἑ-
 λων ὁμοῦ τῶν ἀνεκδότων χειρογράφων ὅσα κέκτηται
 ὁ ἐκδότης τῆς Σιμαίδος, εἶναι ἡ ὁμοιότης τοῦ ὕφους
 τῶν. Θάρβεις ὅλων οἱ συγγραφεῖς, ἢ ἀρχαιότεροι εἶ-
 ναι ἢ νεώτεροι, εἰς ὅσον ἀφυστώτα, αἰῶνας καὶ τό-
 πους ἂν ὑποτίθενται γράψαντες, ὅτι εἶχον τὴν αὐτὴν
 γραμματικὴν καὶ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον, ἢ ὁρθότερον

δτε οὔτε γραμματικὴν οὔτε διδάσκαλον εἶχον ποτέ. Ἄν δὲν ἐβλεπες τὴν διαφορὰν τῶν ἐπιγραφῶν, ἤθελες νομίσεις ὅτι μία καὶ ἡ αὐτὴ χεὶρ, χεὶρ ἀμαθὲς καὶ ἀγράμματος, ἐχάραξε καὶ τοῦ Πανσελήνου τὰς θαυερῶτουπικὰς ἐφευρέσεις, καὶ τοῦ Εὐλύρου τοὺς λήρους, καὶ τῆς Συμαΐδος τὰ θαύματα, καὶ τὸ περιεργότερον, καὶ αὐτὰ τὰ προλεγόμενα τοῦ ἐκδότου της. Πανταχοῦ εὐρίσκεις εἰς πάντα στίχον ὅχι μόνον ἀνορθογραφίας, ἀσυνταξίας, σολοικισμοὺς, ἀλλὰ, τοῦτο εἶναι τὸ κατόρθωμα, — τοὺς αὐτοὺς σολοικισμοὺς, τὰς αὐτὰς ἀσυνταξίας, τὰς αὐτὰς ἀνορθογραφίας. Ἰδοὺ παραδείγματα ἐκ πολλοτάτων ὀλίγιστα διὰ τοὺς διττάζοντας νὰ πιστεύσωσι τὸ θαῦμα.

Ὁ ἐκδότης τῆς Συμαΐδος ἀγαπᾷ κατὰ κόρον τὸ ἀσυνάρτητον σχῆμα. Λαμβάνω τὰς περιχοπὰς κατὰ τύχην, ὅπου ἀνοίξω. Προλεγ. Συμαΐδ. σελ. μζ'. στ. 3 Ὁπλίζει αὐτοὺς κατὰ τῶν ἀρχόντων, διεγείρει στάσιν κατὰ τῶν καθεστῶτων καὶ προσκαλεῖ συνέλευσιν.

ς'. 8. Θορυβεῖ ὁ λαὸς, . . . διεγείρει τὰ πάθη ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ζητοῦσι ἐπιμόνως τὴν ἐπανοδοῦν αὐτῶν, ἐξανίστανται κατὰ τῶν ἀρχόντων, ἐπεμβαίνει ὁ Τοπάρχης, . . . καὶ μὴ δυνάμενος ὁπισθοποδεῖ, αὐξάνει ὁ θόρυβος τοῦ λαοῦ, ἐξανίσταται καὶ κατὰ τῶν ἀρχόντων, ἐμπλέκει μετὰ μαχαιρῶν, . . . φοβεύουσιν ἕνα ἐξ αὐτῶν. κτλ.

ς'. 29. Ἐνδίδει . . . καὶ καλεῖ τὸν λαὸν εἰς συνέλευσιν· εὐχαριστεῖ αὐτόν. . . , ζητεῖ τοὺς ἀρχοντας, καὶ ἰδοὺ φέρονται ἐν τῇ συνελεύσει, ἐξελέγχει αὐτοὺς . . . καὶ εἶτα παραδίδει δεσμίους τῷ δεσμοφύλακι, ἐπαγαφέρει τοὺς ἐξοστρακισθέντας, . . . λαμβάνει συμβούλους, . . . ἀφαιρεῖ τὴν ἀρχιστρατηγίαν, . . . καὶ δίδει αὐτὴν κτλ. Ἰδ. καὶ σελ. ν'. 11 καὶ νή. 23, καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν σελίδα.

Ἀλλὰ καὶ ἐν Συμαΐδῃ σελ. 42, 11. Προχωροῦν πρὸς τὰς φλόγας, . . . ἐξάπτονται θυμοῦ, τρύζον τοὺς ὀδόντας, ζητοῦν τὸν ἐχθρόν, κτλ.

Σιλ. 51. 4. Ἐσχισε . . . τὸν σάκκον του, ἐτύλιξε τὴν ἀριστεράν του χεῖρα, καὶ τοῦ δράκοντος τὴν κεφαλὴν ἐσφιξε, . . . ἐχώρισεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ ἔρριψε μετὰ θυμοῦ. κτλ.

Σελ. 75 2. . . Καὶ τοῖς διδασκάλοις παραδίδει, ἐπιθίδει εἰς τὴν ῥητορικὴν, . . . ἀναγνωρίζεται διευθυντὴς, . . . γράφει ῥητορικὰ, . . . ἀναχωρεῖ τῆς πατρίδος του, . . . ἔρχεται εἰς Βυζάντιον, διδάσκει τὴν ῥητορικὴν, ἀπέρχεται εἰς Ρώμην, . . . γράφει τὰ ἀντὶ αὐτοῦ, ἐπαγέρχεται εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐγκαταλιμπάνει καὶ πάλιν κλαίων καὶ ἔρχεται εἰς Κρίδον. κτλ. κτλ. κτλ.

Καὶ ὁ Θεοδόσιος ἐν τῷ χρυσοβούλῳ του, Συμ. προλεγ. σελ. ξθ'. 5. 9. ἐξῆλθε τῆς παρθενικῆς μητрас, . . . ἐξῆλθεν ὁ ἀπάτωρ, . . . ἐξῆλθεν ἡ κατὴν διαθήκη κτλ.

Καὶ οἱ Κάσσιοι τὸ αὐτὸ σχῆμα μεταχειρίζονται εἰς τὸ ψήφισμά των, χαραχθὲν εἰς στήλην τὸ 826 μ. Χ. (Συμ. σελ. 99, τέλος). Ὅπως θαλάσσης γίνεται, ἐντὸς σπλάγχχνων αὐτῆς ἐπαγέρχεται, ὀπλίζει αὐτὴν, . . . μεταβάλλει τὸ ὕδωρ αὐτῆς, . . . ἐκσφενδο-

νίζει τὸν νικηθέντα, . . . πληροῖ τὴν ἀτμοσφαῖραν, . . . ἐλευθεροῦνται ἡ πόλις ἡμῶν, κτλ.

Ἄς ἀναγνώσωσιν οἱ ἀπιστοὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο καὶ ἄς πιστεύσωσι! Κλασικωτέρα ψήφισματος σύνθεσις ἀπαντᾶται εἰς τὸν Δημοσθένην.

Υπάρχει δὲ καὶ τις Νεόκομος, ἱστορικὸς, λέγει, τοῦ 14. αἰῶνος. Τὰ προλεγόμενα τῆς Συμαΐδος μᾶς δίδουσι περικοπὴν αὐτοῦ, ἐξ ἧς φαίνεται ἀμαθέστατος ὡς ὅλη ἡ συντροφία του. Ἀγαπᾷ θεὸν καὶ αὐτὸς τὸ ἰδιον σχῆμα.

Συμ. προλ. σελ. σθ'. 6. Ἐξῆλθον τοῦ γαοῦ. . . καὶ περὶ τὴν τράπεζαν ἐκάθειξον. Κρᾶμα μέλιτος . . . προσφέρει ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ σπονδὰς ποιοῦσι, καὶ τὰ ἕλκη βάπτουσιν· περιπτύχθεντες δὲ . . . κρεῶν μεταλαμβάνουσιν, καὶ πρὸς ταῦν ἐπισπεύδουσιν. . . ἐπιβιβάζουσιν ἀγγέλους. . . χρίουσιν τὸ μέτωπον, . . . λοῦνται τὴν κόμην, . . . καὶ μετ' εὐφημιῶν ἀποπέμπουσιν. Καὶ κατωτέρω· ἐξῆλθον τοῦ γαοῦ καὶ εἰς τὴν βουλήν ἔφερον τοὺς ἀποστόλους, ἠσπάσαντο τὴν συμμαχίαν καὶ χρυσοὺν στέφανον ἐδώσαντο αὐτοῖς, . . . ἐπλοῦτισαν δῶρα καὶ πιστήρια ὀρκίων δόσαντες εἰς Κρίδον ἀπέπεμψαν! κτλ.

Ἐπειτα ὅλη αὕτη ἡ ἀγράμματος συγγραφὴν ἀγέλη ἀγαπᾷ τὰς ἀπολύτους ὀνομαστικὰς καὶ τὰς ἀσυντάκτους γενικὰς, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ὁ συγγραφεὺς τῶν προλεγομένων. Ἀνοίγω ὅπου τύχη καὶ ἀντιγράψω ἐκ τῶν Προλεγομένων:

μζ'. 46. Ὑπὸ τῆς συνελεύσεως τοῦ λαοῦ, στεφανηφεροῦν ΝΤΕΣ δι' ὅλης τῆς νυκτός.

ν'. 26. Οὕτως δὲ διατρώμεν ΟΙ οἱ κάτοικοι ἡσυχῶς, καὶ αὐξανόμεν ΟΙ καθ' ἐκάστην κατὰ πλοῦτον καὶ ναυτιλίαν, καὶ θαυμαζόμεν ΟΙ καὶ τιμώμεν ΟΙ δικαίως ὑπὸ τῶν πέριξ λαῶν, ἀναλάμπει ἐν τῇ νήσῳ σπειθήρ.

νδ'. 3. Καταβάντι ΕΣ δὲ, γίνεται ἡ ἀγῶρευσις.

νέ. 6. Κυβερνήσαντες δὲ οὕτοι, . . . ἄλλοι διαδέχονται αὐτούς.

νθ'. 19. Τὰ χρήματα παραδῶσαντες, ὕψωσεν ὁ ῥήτωρ.

μέ. 1. Ἀναγορευθέντων δὲ ΤΟΥΤΩΝ, ἐφελουτιμήθησαν ἕνα φανῶσιν ἀξιώτεροι τῶν πρὸ αὐτῶν.

ξγ'. 28. Γενομένων δὲ πάντων καλῶς, ἐξανίστανται.

Οὕτω καὶ ἡ ΣΥΜΑΙΣ.

46, 28. . . Φθάσαντι Ες δὲ, ὑποδέχονται αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ πόλει.

51, 12. Ἀπομακρυνθέντι ΕΣ μικρὸν, ἀφησέ με. 39, 5. Σαλπύσαντες, ἠγέρθη. κτλ.

29, 17. Κυλιόμενης ΤΗΣ ἑριΔΟΣ εἰς τὸ αἶμα αὐτῆς καὶ ὀδυρομένης, ἐλλκυσεν πρὸς ἑαυτὴν τὴν συμπάθειαν πολλῶν.

96, 10. Ἀποπλεύσαντος δὲ ὁ στόλος κτλ.

Καὶ ὁ ΝΕΟΚΟΜΟΣ:

οδ'. 20. Ταῦτα τοῖς Συμαίσις καὶ Ροδίοις γνωστὰ γενόμενα ἐν καιρῷ, διακρίσας ταῦς . . . Συμαῖοι καὶ Ροδῖοι ἠτοιμάσαντο.

οή. 2. Πᾶσαι πόλεις . . . συμμαχήσασαι, καὶ τὰ

δοκία τὰ μεγάλα δόσασαι... Ἐξήλθον τοῦ ναοῦ
τὰς ἀσφύας συνοψίζαντες πάντες.

οδ. 17. Τούτου ἀρπαγέντος βιαίως, τοὺς Συ-
μαίους ἠρέθισι. κτλ κτλ.

Καὶ τοῦ Θεοδοσίου τὸ ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΟΝ.

ξθ'. 12. Ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, καὶ ποιήσας καὶ
διδάξας, παρεδόθη εἰς θάνατον ἢ ψυχὴ αὐτοῦ.

Καὶ τοῦ Μιχαὴλ τὸ ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΟΝ.

πά. 30. Τὴν ἰσχύρ οὖν τούτων ἀπάντων στεφα-
νώσασα ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ χεὶρ μου ἐπογράψασα,
Σύμῃν τὴν νῆσον ἐπιθραβεύσω.

Καὶ ἔχεις πρὸς νὰ ρίψῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς ν'
ἀπαντήσης μυρίας ἀσυνταξίας;

ἐν ΛΑΟΣΤΕΦΩ Συμαίδ. κσ'. 18 βρέτας... ἀπε-
ΧΟΤΣΩΝ τῶν κιδνῶν.

21. ἀπὸ βορρᾶν ἄρχει.

23. Τῇ τούτου Πελασγίου Ἑρμοῦ. κτλ. κτλ. κτλ.
κδ'. 5. Σύγκειται ἡ βίβλος ἐκ πετάλων δις δύο
ποδῶν τὸ μήκος ἔχοντα.

Ἐν ΣΥΜΑΙΔΙ.

12, 11. Εἶχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεσσαράκοντα
δύω πέπλα, θέοντες τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐνόνοι-
σαι τὰς δύο ἀρχὰς ἐκάστου πρῶτον καὶ ἀπέχων
ἐκαστον κτλ.

62, 17. παρὰ τῷ Πολιφθόρῳ... καὶ Σελῆν-
τῷ... ΤΟΥΣ ΚρεθιΟΥΣ

Ἐν τῷ Χρυσοβούλῳ τοῦ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ.

οά. 13. Πρὸς τούτοις ἔδοξε μοι μόνοι οἱ Συμαῖοι
δύναται ταπεινοφορεῖν.

26. Χρὴ καὶ ΟΥΤΟΙ τὴν διατήρησιν τῆς σχο-
λῆς αὐτῶν φυλάττειν.

Ἐν τῷ Χρυσοβούλῳ τοῦ ΜΙΧΑΗΛ.

πά. 7. Ἐτι δὲ καὶ δικαίωμα ἔχειν πάνΤΕΣ
Συμαῖοι.

Καὶ ἂν ᾔθελον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐξακολου-
θῶν, ἐδυνάμην ν' ἀντιπαραβάλλω ὅλην τὴν Συμαῖδα
πρὸς ὅλον τὸν Λαόστερον, καὶ πρὸς ὅλον τὸν Νεόκο-
μον, καὶ πρὸς ὅλον τὸν Εὐλύρον, καὶ πρὸς ὅλα τὰ
Χρυσόβουλα, καὶ πρὸς ὅλα τὰ προλεγόμενα, καὶ νὰ
εὕρω ὅλα ἐν φύραμα, ὅλα ἀλλήλων ἀξία κ' οὐδὲν ὑγείας!
Ἀλλ' ὥς πρὸς τὴν σύνταξιν ἃς ἀρκέσωσι τὰ ὀλίγα ταῦτα
ἀντὶ πολλῶν, καὶ ἃς θαυμάσωμεν ὀλίγον τὸν ἄλλον ἐλ-
ληνισμόν, τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων, τὴν σύνθεσιν τῶν
φράσεων. Ἐδῶ ἐγκαταλείπω πλέον τὰ Προλεγόμενα,
ὧν τὴν σύνταξιν δι' ἄλλο δὲν ἀνέφερα μέχρι τοῦδε,
εἰμὴ διὰ νὰ δείξω ὅτι ἡ τῶν ἐκδιδομένων συγγραφέων
σύνταξις εἶναι ὁμοιωτάτη κατὰ τοῦ. σολοικισμοῦ τῆς
πρὸς τὴν τοῦ ἐκδότου αὐτῶν. Ἰδοὺ δὲ τοῦ Ἑλληνι-
σμοῦ τῶν λοιπῶν τινὰ δείγματα.

Τῆς ΣΥΜΑΙΔΟΣ, συγγραφέως τὸ 1236.

σελ. 4, 3. Κτήσας γήμην.—4, 11. Εὐεργέτην ἴης.
—6, 24. ἡ γραμμένη.—8, 23. Ἀναχωρῶ καὶ ἐπι-
στρέφω ΜΕ πλοῖον ΔΙΑ ΝΑ ἐλευθερώσω ἱμάς.
—11, 4. Ἐχει κοτὰ εἰς τὰ ἄλλα.—12, 2 καὶ 23.
μὲ τὴν ἀπαιτουμένην ἐκκλησιαστικὴν λαμπρότητα
(τοῦτο δὲ ἀντέγραψεν ὁ πατὴρ Μελέτιος ἀπὸ τὰ προ-
γράμματα τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημ.
ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου). 11, 17. μὲ νομίσματα

ἀρκετά.—κοσμήματα περὶ τῶν ἄκρων.—13. Τζα-
κίζεται.—18, 5 καὶ 94. 6. ἐν ῥΟπῇ ὀφθαλμοῦ.—
23 τὰ καταστήματα ἔπαυσαν (ὅστις γνωρίζει τὴν γλῶσ-
σαν τῶν παρ' ἡμῖν διαταγμάτων καὶ ἐγκυκλίων ἐννοεῖ
τὶ σημαίνει).—24. ἤνοιξεν ἄνευ ὀρέξεως.—27. ἡ
κολοφόνιος δόξα!—49, 29. βασιζόμενος.—51.
βουρκόδεις ὀφθαλμοί.—52. Τὸ φυσικόν ΤΟΥΣ.
—53, 29. ὑποχρεώνει (obliget)—59, 2. ἔχασαν
τὴν λαμπρότητα.—60. Ἀδύνατον εἶναι, συναδελ-
φὲ μου, νὰ μὴ σακρῶσω (ὑπὸς τοῦ 13ου αἰῶνος).—
62. Ἀγιογραφικὴ ΚΑΘΕΔΡΑ!—63. σημαντικὴν
ἐπαισθητὴν λύπην—ἀφῆκεν ἐποχὴν (μετάφρασις
ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).—67. θελήσει τοῦ αὐθεντοῦς του.
—79. δυνάμει τοῦ πλοῦτος αὐτῶν.—120, 20. μά-
χαι ἔλαβον χώραν! (ont eu lieu).—131, 7. σῶ-
ματα σπαράττοτα (δηλ. σπαίροντα).—135, 29.
ἀξιωματικὸν (ἴσως ἀνθυπολοχαγόνος τοῦ πυροαν-
λικτοῦ;)—151 οὕτως Ν.—μεγαλεπίδοτος.—8-
δεσσαι συνθήκας.—154. τῆς κλοσσαίας ἐκείνης
Συμαίας σχολῆς. 166. μάχας δόσας. 170. Ναι-
μαγίαν δόσας. (livrer bataille).

Καὶ εἰς τὴν Βυζαντίδα τοῦ αὐτοῦ Μελετίου: οὐκ
ἠξιώθην δὲ βαλεῖν κἀνὲν εἰς χεῖρας (νὰ βάλω εἰς
τὸ χεῖρι).

Καὶ αὐτὰ εἶναι ῥωμαῖκα τῆς 13ης ἑκατονταετη-
ρίδος. Τὰ ὑπὸς τῶν Βυζαντινῶν εἶναι ἀναμφιβόλως
πολλάκις ἄθλιον. Ἀλλ' ἂς εἰπῇ ὅστις ποτὲ ἔλαβε καὶ ἐν
μόνον βυζαντινὸν βιβλίον εἰς χεῖρας, ἂν ὁ ἐλληνισμὸς
τῶν συγγραφέων τοῦ 13ου αἰῶνος, τοῦ Νικήτα Χω-
νιατοῦ, τοῦ Παχυμέρου, τοῦ Γρηγοῤ, τοῦ Ἀκροπο-
λίτου, τοῦ Καντακουζηνοῦ, ὁμοιάζῃ τὸν τοῦ Λαοστέ-
ρου, Νεοκόμου, Βυζαντίδος, Συμαίδος καὶ τοῦ ἐκδό-
του τῆς. (ε)

Ἀλλ' ἂς ἰδῶμεν τὸν ΛΑΟΣΤΕΦΟΝ, ὅστις εἶναι
ὄχι τοῦ 13ου, ἀλλὰ τοῦ 6ου αἰῶνος:

Ἐν Πρὸλεγ. τῆς Συμαίδος, σελ. κς. Τέχνη Ἰωνος.
δηλ. Ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ; αὐτ. Τὸ ἔσω ὁ ναὶς πεπτικὴ-
μένα χάριτος φέρει, καὶ ἀναθημάτων παιτοδαπῶν
γέμει, καὶ ἐκτὸς δαιδάλειον πάντῳ!

κγ'. Ἀόντες δις τρεῖς φυσικῶ μεγέθει.

τράπεζα λευκῇ ἰθὺ.

Ἡ βίβλος ἦν ὁ Ἑρμῆς τῇ τέχνῃ προσφάει.

κδ'. ὁ ἀνδριὰς ΚΑΤΕΧΕΙ ξίφος.—Ὁ καὶ Θεο-
κυδίδης μέμνηται.

κατ'. ξίφος ἀπασπῶν (δηλ. σπῶν). κτλ. κτλ.

Οὕτως ἔγραφον τὰ ἑλληνικά τὸν ἑκτον αἰῶνα.

Τὸν δὲ ἐνδέκατον ἰδοὺ πῶς ἔγραφεν ὁ ΝΕΟΚΟ-
ΜΟΣ:

(ε) Καὶ ἐν τούτοις ὅτι οἱ παιδαυμένοι τῶν Βυζαντινῶν ἐκαθάρι-
ζον κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἤττον περὶ τὴν γλῶσσαν μέχρις αὐτοῦ τοῦ
18ου αἰῶνος, ἰδ. τὴν μαρτυρίαν τοῦ Φιλέσσου, γαμβροῦ τοῦ Χρυσολο-
γᾶ, ἐν ἐπιστολῇ τοῦ ἔτους 1451, ἐξ Ὀδίου, σ. 188: Graeci qui-
bus lingua depravata non sit... ita loquuntur vulgo hanc
etiam tempestate ut Aristophanes comicus, aut Euripides tra-
gicus, oratores omnes, ut historiographi, ut philosophi... nam
litterati autem homines et doctus et emendatius... nam
viri aulici veterem sermonis dignitatem atque elegantiam re-
tinebant, imprimoque ipsae nobiles mulieres; quibus cum nul-
lum esset omnino cum viris peregrinis commercium, merus
ille ac purus graecorum sermo servabatur intactus.

οὐ. μὴ θέλων δοκιμᾶσαι ἄλλην ἤτιαν.

ἤξιώθησαν στήλης χαλκῆς χρυσοῦν στέφανον φερούσας κορωνίδος.

οὐ. δόσασαι — *Ἀντιπροσώπων* (οἱ γεννάδαι εἶχον ἐφεύρει ὅχι μόνον τὴν βαμβακοκυρίτιδα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους!) — *ἐκάθεζον* — *ἐπλούτισαν* δῶρα. — *ἐνός καὶ ἐθνομήκαντα* πρὸς τοῖς ἐπτακοσίοις ἔτεσιν ὕληκ παρέχοντα (Ἡ ἐπιγραφή τοῦ συγγράμματος τοῦ Νεοκόμου, ἐν Ἑλπίδι, ἀρ 485.) — *Αὐτόθιν*: Τῇ μὲν ΕΙΔΙ τῶν μεταγενεστέρων χαριζόμενος. — *ἐπὶ τοῦ Κωκαταγίτου* τοῦ Ἰσαποστόλου ἀνέβη θρόνον, καὶ τὴν ἀμάθειαν ἐσπείρε τῷ ἔθνει τῶν Ἑλλήνων. — *τὴν ἀμάθειαν* ἤλῳσαντι κάλλιον ἢ τὴν παιδείαν.

Κατὰ δὲ τὸν 14^{ον} αἰῶνα ὁ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ἐπέγραψε τὸ βιβλίον του (Συμ. σελ. 178). Νικηφόρου Κερκυραίου Διωδάλου. Τὸ πατρωνυμικὸν μετὰ τὸ ἐθνικὸν ἔχει χάριν ἀνέκφραστον, καὶ εἰς ὅλην τὴν ἀρχαιότητα ἀπαραδειγμάτιστον.

Γράφει δὲ αὐτὸς ὁ καλὸς Νικηφόρος τοῦ 14^{ου} αἰῶνος, σ. 179. προσκολληθείς. — *ἀριστείοις ἐπιμήθη* τῇ τοῦ αὐτοκράτορος χειρὶ, (Κρίμα ὅτι δὲν μᾶς λέγει ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἔδωκε τὸν μεγαλόσταυρον ἢ τὸν στυρὸν τῶν ταξιάρχων!) — *Ἐκαταῖον τὸν περὶ Α-Μέκον βουλευόμενος αἰεὶ*. — *ὑπεργυρὸς* πάνυ γενόμενος. *Οκτώ γὰρ καὶ ἑκατὸν* (ς.) διήγε τὴν ἡλικίαν.

Καὶ οἱ αὐτοκράτορες δὲ ἐπίσης Τρακατρύπαι καθὼς καὶ οἱ ὑπῆκοί των, ἂν καὶ τὰ χρυσόβουλά των ἐγγράφηται εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἦν ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὸ Βυζάντιον, εἰς ἐποχὴν (424 καὶ 860 μ. Χ.) καθ' ἣν ἤκμασαν κομφοὶ συγγραφεῖς, καὶ καθ' ἣν τὰ δημόσια τοῦλάχιστον ἐγγράφα ἐκαθάριζον ἀκριβέστατα. Ἰδοὺ ὁμῶς ὀλίγα τινὰ δείγματα καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ τῶν χρυσοβούλων τούτων.

Εἰς τὸ τοῦ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ἀξιοσημεῖωτοι εἶναι οἱ

Προνομισμοὶ (σ. ὁ.) λέξεις ἐφύραθειτα, ὡς ἐνομίζομεν, ἀπὸ τοῦς σημερινῶς δημοσιογράφου μας. Ἀλλ' ἡ Συμαῖς τὸ ἀπέδειξε· τίποτε δὲν ἐφευρέθη σήμερον ὅλα εἶναι ἐφευρέσεις τῆς θυμωδίας βυζαντινῆς ἐποχῆς, καὶ αὐτοὶ οἱ Προνομισμοὶ!

ΤΑ καὶ Α τῆς γῆς γεύονται.

Χάριν τούτων (grâce à eux.)

Ὁ ζῆλος ἀπαράμιλλος ἔσται, Ὁ Θεοφροῦρητος ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ὁ Μικρὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἔσται εἶναι ἐνεστώς!

Κηρυττω ἀνεξαρτήτους. Ὁ Θεοδόσιος ὁ Μικρὸς, ἂν ἔζη σήμερον, ἤθελε, δὲν ἀμφιβάλλω, εὐδοκιμῆσαι ὡς ἐφημεριδογράφος.

Ὅποια δὴποτε. Ἰδοὺ ἑκφρασις τοῦ 5^{ου} αἰῶνος!

οἶ. Τὰ μέσα (les moyens) οὐ. ἐπιπερθεῖ πλεονεκτήματα.

Ὁ δὲ ΜΗΧΑΝΑ γνωρίζει καὶ αὐτὸς τοὺς ἀνεξαρτήτους (σ. π.)

Εἰς ἣν ὁρῶμεν θέσιν. — οὐ θεωρῶ καλὸν τοῦτο — σ. πα'. πάντων τῶν ἀγαθῶν πλεονεκτημάτων αὐ-

τῶν χάριν (καθαρὰ 9^η ἑκατονταετηρίς). — ἀξιώ αὐτοῖς ταῦτα, ὁ Θεοδόσιος οὐκ ἤλῳσε (δὲν τοὺς ἀξίωσε, δὲν τοῖς ἔδωσε!) — *Στεφάνους*, ἵνα τὰς μορφαὶς αὐτῶν περιβάλλωσι!

Ὁ Μηχαὴλ γράφων περὶ τοῦ Θεοδοσίου, λέγει, ὁ καὶ Μικρὸς ἐπιλεγόμενος (σ. π.), ὡς ἂν ἔγραφέ τις περὶ τινος, ὁ καὶ ἀμαθὴς, ὁ καὶ ἀπατεῶν, ὁ καὶ κακοήθης ἐπιλεγόμενος. Τὸν δὲ Ἰουστινιανὸν ὕβριζει κατὰ τρόπον τοσοῦτον θάναυσαι (Τὸ ἀνύστην ἀδίκημα τοῦτο· ὅπερ ἴδιον ἐστὶ βαρβάρους...), ὥστε νομίζεις ὅτι ἀναγινώττεις ἀναγώγου τινὸς ἀρθρογράφου κακοήθη λίβελλον.

Ὁ δ' ἐκδότης, καλὰ ἡμῖν εὐαγγελιζόμενος, μᾶς λέγει (σ. πβ. σημ.) Ἐκτὸς τῶν δόξων Χρυσόβουλων λόγων τούτων... οὐδὲ νῦν γρηγορῶν καὶ ἔγω, ἤξιώθην καὶ ἰδῶ καὶ ἄλλους 27 τὸν ἀριθμὸν... περὶ ὧν ἄλλοτε θέλωμεν ὁμιλήσει. Χαρὰ εἰς ἡμᾶς!

2) Ὄνόματα. Ταῦτα περὶ τοῦ ὕπου, διότι ἀντιδίσω νὰ γράψω ἑκατονταπλάσια. Μεταβαίνω δ' εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, οὐχ ἥττον θαυμασμοῦ ἄξιον δι' ἐμὲ, τὰ ὀνόματα.

Ἐνόμιζον πάντοτε, καὶ ἐδιδάχθην ἀπὸ τοῦς σοφωτέρους κριτικοὺς, ὅτι ἡ σύνθεσις τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων ἀκολουθεῖ κανόνες τινὰς παραγωγῆς καὶ ἐτυμολογίας. Περὶ τούτων ἠξεύρετε πόσα, ἐκτὸς ἄλλων, σοφὰ ἔγραψεν ὁ Πάππης εἰς τὰ λεξικά του, καὶ ἀρτίως ὁ Λετρόννης εἰς τῶν σοφῶν τὴν ἐφημερίδα. Ἀλλ' ὁ Κιμολέων, καὶ ὁ Ἀντίδρακος, καὶ ὁ Κίνδανος (κστ.) καὶ ἡ Μάκαρ (λ'), καὶ ὁ Γλακοκηπόδων, καὶ ὁ Ἐβρίσσοκέφαλος (λέ.), καὶ ὁ Γυρτοβλέφαρος, καὶ ὁ Περικμέδων, καὶ ὁ Ἀπελέανδρος, (νζ'), καὶ ὁ Χάρβαλος, καὶ ὁ Ἐάρδημος, (ξ'), καὶ ὁ Κόρδομος, (113), πότε καὶ ποῦ ἠκούσθησαν ὡς ὀνόματα Ἑλληνικά, πόθεν καὶ πῶς παράγονται ἢ ἐτυμολογοῦνται; Ὑπάρχουσι τῷ ὄντι τινὰ ὧν ἡ ἐτυμολογία εἶναι διαφανὴς, οἷον τὸ τῆς πρώτης βασιλείας τῆς νήσου, Καλλίπυροι! (λς') ὡ τὴν ἀναίσχυντον!

Ἡ Σύμη ἦτον εἰδωλολάτριάς μέχρι τῶν 195 μ. Χ. καὶ εἶχε τὰ ὠραία ἐκεῖνα ἑλληνικά ὀνόματα. Τότε αἰφνης ἐρχεται εἰς αὐτὴν σπινθὴρ χριστιανισμοῦ ἐξ Αἰγύπτου (προλεγ. ν.), καὶ βαπτίζονται πρῶτον οἱ ἄρχοντες καὶ ἔπειτα ὁ λαὸς ὅλος. Μόλις δ' ἐβαπτίσθησαν, καὶ γίνεται ἐκλογὴ νέων ἀρχόντων (νβ'), ὧν πολλοὶ, ὡ τοῦ θαύματος! ἔχουσιν ὀνόματα χριστιανικά, Ἀβιμέλεχ, Βαρθολομαῖος, Εὐσέβιος, Ἐλεάζαρ, Ἰωακείμ, κτλ. Καὶ ἂς μὴ νομισθῇ ὅτι οἱ γενόμενοι χριστιανοὶ μετὰ τοῦ βαπτίσματος ἔλαβον νέα ὀνόματα. Παντάπασιν. Διότι ἄλλοι τῶν ἀρχόντων καλοῦνται Χαρικλεῖς, Πυλαγόροι!, Ἡρτικλῆς, Ἀργεικλῆς! Καὶ τὸ ἐτι παραδοξότερον τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶναι υἱοὶ γονέων ἐχόντων χριστιανικά ὀνόματα. Ὁ Βαρθολομαῖος εἶναι υἱὸς Καλλίστου καὶ Μαρίας, καὶ ὁ Πυλαγόρας Ἡρακλέους καὶ Μαρίας! Οὐδ' ἂς ὑποτιθῇ ὅτι κατ' ὀλίγον καὶ ὁ θρησκευτικὸς ζῆλος ἐξεφυλλοφόρησε τὰ ἑλληνικά ὀνόματα ἀπὸ τῆς νήσου. Ἐξ ἐναντίας. Μετὰ 33 ἔτη ἀπαντᾶται ἄρχων Ἐμπεδοκλῆς Μαρίας (νθ'). Ὁ δὲ Εὐχριστος Τακτυσιπτέρου (νς') δὲν λέγει ἡ ἱστορία ἂν ἦτον υἱὸς ἀετοῦ.

[ς] Σημ. Εἰς τὴν δευτέραν ἐκδοσιν [Γεωγρ. τε καὶ Νομ. α. θ'] μεταβλήθη ἡ λέξις ἐκαστὸν εἰς ἐνεστώσαντα ἐπὶ ν. Ὅλοι οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς ἔχουσιν τὰς διαφόρους γραφάς των.

Ὁ χριστιανὸς Ἐλαφνθόλιος (π.) ἔδωκεν, ὡς γνωστὸν, τ' ὄνομά του εἰς τὸν ἀττικὸν μῆνα. Καὶ ἰδοὺ τινα ὀνόματα Συμαίων χρονολογικῶς διατεθειμένα.

Συμ. σελ. 156, Βενέδικτος Ἐκλόγου καὶ Κουρογίας ἐν 322.

σελ. 159, Μητροφάνης Παυσανίου καὶ Ἀφροδίτης ἐν 590 μ. Χ.

σ. 113, Δάφιος Πιράσχου, ἐν 953.

σ. 112, Ἐπίκριτος Περικλείους καὶ Περσεφόνη ἐν 960.

σ. 113, Κόρδομος Κασταλίου καὶ Ἰστοκρίτης, (αὐτὸς πρέπει νὰ ἦτον ἰχθύς), ἐν 968.

σ. 114, Εὐπύλαρος Ὀδυσεύς καὶ Χαριτίας Κεφαλλὴν ἐν 977.

σ. 164, Ἰωάννης ὁ Εὐπύλαρος (φαίνεται Εὐπύλαρ, Εὐπύλαρος κλίνεται, καὶ Εὐπύλαρος Εὐπυλάρου).

σ. 170, Ἡλιοθώραξ Ἐτιοχλῆς, ἐν 1105.

σ. 171, Εὐμενίδης Παράσχου, ἐν 1148. (Ἡ οἱ κογένεια, ὡς βλέπομεν, ἀρχεται κατὰ τὰ 953, καὶ, ὡς γνωστὸν, τῶζεται μέχρι τοῦδε ἐν Ἀθήναις).

Ἄλλο παράδειγμα διαρκείας οἰκογενειῶν εἶναι οἱ Σπαραδοῦδες. Ὁ Πανσέληνος ἐγεννήθη τὸ 441 μ. Χ. ὁ πάππος του ὠνομάζετο Σπαραδοῦης (Ἀμάλθεια, ἀρ. 508). Κρίμα νὰ μὴ διατηρήτῃ ἡ ἱστορία καὶ τὸ πολὺτιμον ὄνομα τῆς μάμμης του εἶναι βέβαιον ὅτι ἐκαλεῖτο Μαγούκα.

Πρὸ πάντων δὲ ἐκπινῶ τὸν ἀρχινύαρχον τῶν Συμαίων (σελ. 30), ὅστις, ὅταν ἐγεννήθη, εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ διομασθῇ Θαλασσόφθογγος.

3.) Ἱστορία. Ἡ Σύμη ἡ ἄστρις, ἡ Σύμη ἡ πολὺ λάκεις ἔρημος, ἡ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφείων μόλις, καὶ σπανιώτερον ἀναφερομένη ἀπὸ πολλοὺς τοῦ Αἰγαίου σκοπέλους, ὑπὸ δὲ τῶν Βυζαντινῶν οὐδόλως μνημονευομένη, αὐτῇ, τίς τὸ ὑπέθετεν; ἦτο νῆσος μεγάλη, λαμπρὰ, ἐπίσημος, ἔχουσα σχολὰς περιρήμους, ἔχουσα καλλιτεχνικὰ ἐργαστήσια, στόλους, στρατηγούς καὶ ἀρχινυάρχους, ἐφευρούσα τὰ δυνατὰ καὶ τ' ἀδύνατα, νικήτατα τοὺς γείτονάς της, καὶ αὐτὸν τὸν αὐτοκράτορα! Καὶ ἤξεύρετε πότε ἦτον ἡ μεγάλη ἀκρὴ της; Ἀπὸ τοῦ 377 μέχρι τοῦ 1148 μ. Χ.

Ἰδίως κατὰ τὰ 420 μ. Χ. ἦλθεν ἡ Γερουσία τῆς Σύμης εἰς τὸ Βυζάντιον, φέρουσα τοὺς μαθητὰς τῆς σχολῆς της, οἵτινες, περίφημοι ἀρχιτέκτονες ὄντες, ἐμελλον νὰ βοηθήσωσιν εἰς τὴν ἀνέγερσιν διαφόρων ναῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ οἱ Γερουσιασταὶ (μὲ τοὺς ἀρχιτέκτονας, ἐλπίζω) ἀριστοποιοῦσαντες πάλιν, ἐπροσκύνησαν τὸν αὐτοκράτορα ἐπτάκις, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος τὴν Σύμην καθέδραν τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων ἀνέδειξε (προλογ. Συμ. ξή.) καὶ λαμπρὸν χρυσόβουλον λόγον ὑπὲρ τῶν Συμαίων ἐξέδωκεν.—Ἐν δὲ 518 μ. Χ. οἱ Συμαῖοι, δυσταρεστούμενοι κατὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἐξεστράτευσαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐνίκησαν, (προλ. Συμ. οδ.) καὶ ἐκηρύχθησαν ἀνεξάρτητοι, μέχρις οὗ ὁ αὐτοκράτωρ Μηχαήλ ὁ Θεοφίλου τοὺς ἀνεγνώρισεν ὡς ἀνεξάρτητον ὑποτελὴ πολιτείαν ἐν 860 μ. Χ.

Ταῦτα πάντα εἶναι γνωστὰ εἰς τὸν Λαόσπερον καὶ

τὸν Νεόκομον καὶ συνεταίρους, εἰς οὐδένα δὲ τῶν γνωστῶν συγγραφέων δὲν εἶναι γνωστὰ. Συνέβη δὲ καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα ἐγίνοντο, ἀπὸ τῶν χρόνων καθ' οὓς ὁ Θεοδόσιος ἐκήρυττε τὴν Σύμην καθέδραν τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων, μέχρι τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς οἱ Συμαῖοι ἐνίκηον τὸν Ἰουστινιανόν, συνέβη νὰ ζῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνὴρ καλούμενος Στέφανος. Οὗτος δὲ ὁ Στέφανος συνέγραψε Λεξικὸν γεωγραφικόν, καὶ τὴν Σύμην αὐτὸς ἠξεύρετε πῶς τὴν ἀναφέρει; Ὡς Καρικήν πόλιν, παραπέμπων εἰς τὸν Ὀμηρον, ἐξ οὗ καὶ μόνον γνωρίζει τὸ ὄνομά της. Παράδοξος τῷ ὄντι ἡ ἀγνοία του!

Ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Περφυρογέννητος εἰς τὸ *Περὶ θεμάτων* τῆς Αὐτοκρατορίας συγγραμμάτου δὲν ἀναφέρει τὴν Σύμην, τοῦτο ἴσως πρέπει ν' ἀποδώσωμεν εἰς κακοβουλίαν καὶ ζηλοτυπίαν αὐτοῦ.

Διακόσια λοιπὸν ἔτη ἀφ' οὗ ἡ Σύμη παρεδέχθη ὅλη τὸν χριστιανισμὸν (πλήν μόνης τῆς Αἰγλης, ἥτις ἔκεινε Πελαγική, προτικνοῦσα τὸν Ὀμηρον καὶ τὴν Ἱστορίαν), οἱ εὐσεβεῖς αὐτῆς ἄρχοντες ἀνήγειρον σχολὴν μεγαλοπρεπεστάτην τῆς τῶν ἀγιογράφων τέχνης (Συμ. σ. 3). Πῶς δ' ἐκάλεσαν τὴν σχολὴν ταύτην; τίνας ἀγίου ἐπώνυμον τὴν κατέστησαν; Ἴσως τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ, τοῦ πρώτου τῶν ἀγιογράφων; Ἀγίου καὶ ἀποστόλου; πολλὰ μακρὰν ὁλα ταῦτα ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῶν Συμαίων! Οἱ Συμαῖοι ἦσαν ἰσχυρὰ πνεύματα (*des esprits forts*). Οἱ Συμαῖοι κατεδάφισαν τὸ διατείχισμα τὸ μεταξὺ τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ τὴν σχολὴν τῶν προσηγόρευσαν εἰς τὸν . . . Ἀπόλλωνα, καὶ τὴν ἐκάλεσαν Ἀπολλωνιάδα! Τὸ μόνον παράδοξον εἶναι ὅτι ὁ πατριάρχης δὲν τοὺς ἀφώρισεν ὅλους ἀπὸ πρώτου μέχρις ἐσχάτου καὶ μέχρι τελευταίας γενεᾶς, δι' ὃ δὲν ἤθελεν εἶχει ἄδικον. Ἀλλὰ πῶς νὰ τολμήσῃ ὁ δυστυχὴς Πατριάρχης, ὅταν ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς αὐτὴν τὴν πρωτεύουσαν τῆς ὀρθοδοξίας, οἱ εὐτεδέστατοι καὶ φιλόχριστοι αὐτοκράτορες ἀνήγειρον καὶ διστήρουν σχολὴν τὴν . . . Ἐλικωνιάδα! Καὶ ὁμῶς τὸν Ἰουλιανὸν ἔλεγον παραβίτην!

Ἀλλὰ τί ζητοῦμεν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἃς μείνωμεν εἰς τὴν Σύμην, ἥτις εἶναι ἡ κυρίως νῆσος τῶν θαυμάτων. Κατὰ τὰ 896 π. Χ. (προλ. λέ.) οἱ Συμαῖοι ὑπέταξαν τὴν Καρίαν καὶ τὴν Λυκίαν, βοηθείᾳ τῶν Ρωδίων. Τίς ἤθελε πιστεύσει τοῦτο, ὅστις γνωρίζει ὅτι ἡ μὲν πόλις Ρόδος ἐκτίσθη μόνον τὸ 408 π. Χ., ἡ δὲ νῆσος στόλον καὶ πολιτικὴν ὑπαρξίν ἔλαβε πρῶτον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου; Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ὅσα μνημονεύουσιν οἱ Θεοκυδίδαι καὶ οἱ ἔωλοι ἐκεῖνοι ἱστορικοί. Ἀς ἔλθωσι νὰ διδαχθῶσι τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν εἰς τὸν Νεόκομον, καὶ τὸν Λαόσπερον, καὶ τὸν ἱερὸν Μελέτιον, καὶ τὸν μέγαν Νικηφόρον.

Ἀς ἀφήσωμεν ὁμῶς καὶ τὴν κλασικὴν ἱστορίαν. Τὴν Ρόδον οἱ Ἀγαρηνοὶ (Συμ. σελ. 82 καὶ 102) ἐκυρίευσαν τὸ 653 μ. Χ., καὶ κατ' αὐτῶν ἐξεστράτευσαν οἱ Ἀραβες ἐν 748. Ἄν οἱ Ἀγαρηνοὶ εἶναι οἱ Τούρκοι, μία μόνον δυσκολία ὑπάρχει, ὅτι οἱ Τούρκοι ἐβάνησαν εἰς τὴν ἱστορίαν κατὰ πρῶτον ἀπὸ Μαχμούτ

τοῦ Γαζνεβίδου, δηλ. τὸ 997 μ. Χ. καὶ κατὰ πρῶτον ἐκίνησαν τὰ ὅπλα τῶν κατὰ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας (κατὰ τῶν ἀνατολικωτέρων αὐτῆς ἐπαρχιῶν) τὸ 1063 μ. Χ., τὴν δὲ μικρὰν Ἀσίαν ἐκυρίευσαν μόνον τὸ 1074 μ. Χ. ὥστε τὴν Ῥόδον κατὰ τὴν Συμαΐδα ἐκυρίευσαν 344 ἔτη πρὶν νὰ ὑπάρχωσιν! Ἄν δὲ διὰ τῶν Ἀγαρηνῶν ἐννοῇ τοὺς Ἀραβας Μωαμεθανούς, εἰς τὰ 653 ἐδασίλευεν ἀκόμη αὐτῶν ὁ Καλίφης Ὀθμάν. Μόνον εἰς τὰ 655 (δηλ. δύο ἔτη μετὰ ταῦτα) ἐκυρίευσεν τὴν Ῥόδον ὁ Ἀλῆς, καὶ τότε προσωρινῶς, ὅχι μέχρι τῶν 748, ὅτε περίεργον ὄντι οἱ Ἀραβες ἐξεστράτευσαν κατ' Ἀράβων!

Ἀλλὰ κατὰ τῆς Ἀπολλωνιάδος σχολῆς ἐξεστράτευσαν οἱ κακοῦργοι σταυροφόροι μετὰ 500 πλοίων ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Δομέτιον, κατὰ τὸ 1148 μ. Χ. (Συμ. σ. 129 ἐπ.) καὶ συμμαχήσαντες μετὰ τῶν ἐν Ῥόδῳ Ἀγαρηνῶν (σ. 185), οἱ φωτοσθέσται καὶ μισαπόλλωνες οὗτοι, κατέστρεψαν τὴν περιδοξὸν ἐκείνην σχολήν!

Ἡ πρᾶξις τῶν σταυροφόρων ἦτον βεβαίως βανδαλικὴ καὶ ἀξία τῆς διπλῆς ἀγανακτήσεως τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ ἐκδότου τοῦ Συμαΐδος· ἀλλ' ὅτι κατὰ μέρος τοὺς δικαιοὶ εἶναι τὸ ἐξῆς. Τὸ ἔτος 1148, ὅτε μὲ 500 πλοῖα κατέστρεφον τὴν Ἀπολλωνιάδα σχολήν τῆς Σύμης, εἶναι τὸ δεύτερον ἔτος τῆς δευτέρας σταυροφορίας. Οἱ δ' ἀρχηγοὶ τῆς σταυροφορίας ταύτης, ὁ Κονράδος καὶ ὁ Λουδοβίκος, ἂν εἶχον ὅχι πενταχόσια, ἀλλὰ πεντήκοντα μόνον πλοῖα, πιθανὸν εἶναι ὅτι δὲν ἠθέλον ἀσχοληθῆ εἰς φιλολογικὰς ἐκστρατείας, ἀλλ' ἠθέλον τὰ μεταχειρισθῆ νὰ μετακομίσωσι διὰ θαλάσσης τοὺς στρατιώτας τῶν ἢ καὶ μέρος αὐτῶν, εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἀντὶ διαβιβάσαντες αὐτοὺς διὰ ξηρᾶς διὰ μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου ὁδοῦ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, νὰ τοὺς ἐκθέσωσιν εἰς τὸ ν' ἀποδεκατισθῶσι καὶ διὰ τῆς ὁδοιπορίας τὸ μῆκος καὶ τὴν δυσχέρειαν, καὶ διὰ τῶν κατοίκων τὴν δυσμένειαν καὶ τὴν προδοσίαν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικῆτας. Ὡς γνωστὸν, εἰς τὴν τρίτην σταυροφορίαν κατὰ πρῶτον (ἐν 1189 μ. Χ.) ἐν μέρος τοῦ στρατεύματος, οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γάλλοι ἐξεστράτευσαν διὰ θαλάσσης.

Ἀλλ' ἄλλο περιεργότερον! Ὅτε οἱ ἐσπέραιοι στρατεύσαν, ἵνα τὴν ἱερὰν γῆν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀρπάσωσιν ἀπὸ τὰς τῶν Ἀγαρηνῶν **ΚΑΙ ΑΡΑΒΩΝ** χεῖρας καὶ ἐνίκηθησαν ἀπειρία τῶν στρατηγῶν αὐτῶν, αἰχμαλωτισθέντων καὶ σφαγέντων τῶν πλείστων, ἐπέπεσον κατὰ τῶν νήσων οἱ διαφυγόντες τὴν μάχαιραν . . . (ἀνγκάζομαι ν' ἀντιγράψω τὴν Συμαΐδα, σελ. 120, διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἀδυνατῶ νὰ ρθᾶσω τὸ ὕψος τῆς). Τότε δὴ, ἀπόσπασμα τῶν φυγάδων τούτων, συγκείμενον ἐκ 50 πλοίων, ἦλθεν εἰς Σύμην, καὶ συνεκροτήθη ἰσχυρὰ ναυμαχία, ὅπου οἱ σταυροφόροι ἐπαθον τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας τῶν. Τοιαύτη ὅτι ἦτον ἡ ἐκδοσις τῆς πρώτης σταυροφορίας ἃς μάθωσιν ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐνόμιζον ὅτι οἱ σταυροφόροι, διαβάντες τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐκυρίευσαν τὴν Νίκαιαν, τὴν Ἐδεσσαν, τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τέλος τὴν Ἱερουσαλήμ. Λέγω δὲ τῆς πρώτης τουλάχιστον, διότι ἐν αὐτοῖς παρέρχονται δέκα μετὰ τὴν

μάχην ταύτην καὶ ἀπέρχεται καὶ Ἰωάννης ὁ Δημητρίου (Συμ. 123) . . . ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Δημητρίου ἀπέρχεται ἐν Κυρίῳ τῷ αὐτῷ, ἄρα ἡ μάχη τῶν φυγάδων σταυροφόρων συνέβη τῷ 1068 ἢ τοι εἰκοσιτέσσαρα ἔτη πρὶν Πέτρος ὁ Ἐρήμητης ἀρχίσῃ νὰ κηρύττῃ τὴν πρώτην σταυροφορίαν! Ἐξαίσιον βιβλίον εἶναι ἡ ΣΥΜΑΙΣ. Ὅστις ἔδωκε τὰς πέντε δραχμὰς τοῦ διὰ νὰ τὴν ἀγοράσῃ, ἃς μὴ φεισθῇ ἄλλων πέντε διὰ ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὴν Βυζαντιδα.

Εἰς αὐτὸν τῶν τὸν διωγμὸν ἐπέπεσον οἱ σταυροφόροι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κατὰ τοῦ Καστελορίζου (σ. 121). Τὸ Καστελόριζον εἶναι ἡ ἀρχαία Φοινικοῦς, ἣτις ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν, ὅταν πολὺ μεταγενεστέρως ἐπλυν τὰς θαλάσσας ταύτας, μετεοράθη Καστέλ Ῥόσσο, καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων παρεθάρη εἰς Καστελόριζον. Ἀλλ' εἰς τοὺς Συμαίους τί ἦτον νὰ προῖδον καὶ τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην, εἰς τοὺς Συμαίους οἵτινες τί καὶ τί δὲν ἐρεῦρον; Αὐτοὶ τὴν φωτοτυπίαν, αὐτοὶ τὴν χαλκογραφίαν, τὴν ξυλογραφίαν, τὴν λιθογραφίαν, αὐτοὶ τὴν τυπογραφίαν (Γουττεμβέργε, Γουττεμβέργε, πίεζε τὴν κεφαλὴν σου μὲ τὰ πιεστήριά σου!), αὐτοὶ τὸν σεβαστηρὸν χάρτην, ἐφ' οὗ ὁ ἐκδότης τῆς Συμαΐδος ἔχει ἡ θ' ἀποκτήσῃ ἐκτετυπωμένον τὸν Παναθηναϊκὸν τοῦ Ἰσοκράτους (σ. 17.). Εἶναι δὲ περίεργον πῶς Σεβαστὸς ὁ Συμαῖος εὗρε τὸν χάρτην τοῦτον. Τί νομίζετε ὅτι τῷ ἐχρειάσθη Ἀγανακτῶν διότι ἐξώθει πολὺν περγαμηνὸν χάρτην, ἐκλείσθη εἰς τὸν θάλαμόν του, κατεκαρμάτισε τὰ ἐνδύματά του, τὰ ἔβαλεν εἰς δεξαμενὴν, καὶ ἐπὶ ἡμέρας ἀρκετάς ἀγῆσει, καὶ πάλιν συνέβλαπτε διὰ συνθλασθήρων ἤρωσε καὶ ἄλλας ὁδούς, καὶ ὑπὸ κελύδων μηχανικῶν διαπεράσας τὴν ὁδὸν, καὶ μεταδοὺς δι' αὐτῶν εἰς ἄλλους πεφυρακτωμένους, ἐποίησε χάρτην πολυτιμώτατον **ΛΕΙΤΟΝ ΚΑΙ ΛΕΠΤΟΤΑΤΟΝ**.

Πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ μηχανοποιοὶ τῆς ἡ-σου εἶχον προῖδῃ τὴν μέλουσιν ἐφεύρεσιν του, καὶ τῷ εἶχον προπαρασκευάσει τοὺς μηχανικοὺς κελύδους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πεφυρακτωμένους. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπαίζον οἱ Συμαῖοι μὲ τὴν πολυτιμὸν αὐτὴν ἐφεύρεσιν. Θάνατος ἐψηφίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχόντων εἰς τὸν ὅστινα ἠθέλει φωραθῇ ὅτι ἐξάγει τῆς γῆσου τὸν Σαβαστηρὸν χάρτην, διὰ τὴν ὠραιότητά του βεβαίως, διότι ἄλλος χάρτης ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον.

Τότεον ζηλότυποι ὁμῶς δὲν ἦσαν τῶν λοιπῶν ἐφευρέσεων τῶν· διότι ἀκόμη ἐφεύρον τὰ ἀτμοκίνητα, τὰ ὑδραργυροκίνητα (τὰ ὅποια ἀκόμη ζητεῖ ματαιῶς ὁ Λόρδος Δυνδονάιλδ. Τί δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Σύμην; Ἐκεῖ, εἰς γνωστὸν τι ὑπόγειον, διατὶ πλησίον πολλῶν χειρογράφων νὰ μὴν εὕρῃ σωζόμενον καὶ κἀνὲν ὑδραργυροκίνητον;) αὐτοὶ τὰ ταχύπλοα. Αὐτοὶ ἀπὸ σύμπτωσιν καυστικῶν ὀλῶν ὀδηγοῦμενοι εὗρον τὸ τη-λεσκόπιον (σ. 19.). Ἀκούετε; ἀπὸ σύμπτωσιν καυστικῶν ὀλῶν! Αὐτοὶ τὴν πυρίτιδα καὶ τὴν θαμβανο-πυρίτιδα, καὶ τὰ πυρόβουλα, καὶ πυρίλας καὶ δὲν ἠ-ξεύρω τί ἄλλας σφαῖρας. Αὐτοὶ πλοῖα πλέοντα εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, σφενδονίζοντα τὴν θάλασσαν εἰς 13 ὀργυίων ὕψος καὶ ἔπειτα τρέχοντα εἰς τοὺς βράχους καὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων (σ. 103).

Ὁ δ' ἐφευρετὴς αὐτῶν εἶναι ὁ Εὐθύπουρος, ὅστις ἀφῆκε τὸν μηχανικὸν αὐτοῦ τοῦτον γυγνυμένον εἰς βιβλία δωκαίδεκα (σ. 105.). Ὅστις δὲ θρέγεται βιβλίον συγκινήσεων, ἄς ἀναγνώσῃ τοῦ πυροαύλου τὴν τραγικὴν καταστροφὴν, ἐν σ. 145. Αὐτοὶ ἀκόμη εὗρον τὸν τρόπον τοῦ μεταβάλλειν τὰ μάρμαρα εἰς ἑλὴν ρευστὴν (σ. 117.). Τὸν τρόπον τοῦτον εὗραν μετὰ τριάκοντα ἡμερῶν ἀγῶνα! Ἦτον δὲ θαυμάσιον πρᾶγμα τὸ ὑγρὸν τοῦτο μάρμαρον. Καὶ δένδρα ἐποίει ὁμοία ΜΕΤΑ τῆς φύσεως! Καὶ ἤξεύρετε πῶς; Ἐκλείων ἕκαστον δένδρον (ἴσως καὶ ὄλον θάσος) εἰς ὕλην τινά, τὴν ἄφηνε κ' ἐξηραίνετο· ἐπειτα τὴν ἕκαπτε, καὶ εἰς αὐτὴν, ὡς εἰς τύπον, ἔχυνε τὸ μάρμαρόν του, καὶ ἐξήρχετο τὸ δένδρον μετὰ τὰ χρώματά του κτλ. Ἀλλὰ παραιτοῦμαι τοῦ νὰ περιγράψω τὴν ζωρότητα τοῦ διὰ τῆς ὕλης ταύτης παρασταθέντος Ἰούδα τοῦ ἀπλῆχοιζομένου, οὗ ἐφαίνοντο αἱ χεῖρες καὶ πόδες ὡς κινούμενα καὶ αἱ αἱ φλέβαι καὶ τὰ νεῦρα ἐξογκοκούμενα! — Αὐτοὶ, ἡμπορῶ ἀκόμη νὰ προσθέσω πρὸς δόξαν των, εὗρον καὶ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ῥητορείαν, ἥς θαυμάσιον δείγμα μᾶς δίδει ἡ Συμαῖς εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἐριδος, ἣν ἀνάγνωθι πρὸς χάριν μου ἐν σελ. 29. — Τὴν καλλιτεχνίαν παρασιωπῶ μεταξὺ τῶν ἐφευρέσεων των, διότι ἂν καὶ ὑπερέβησαν πολὺ τοὺς Ἀπελλεῖς καὶ Φειδίους, ἀλλὰ τοὺς ἀνεγνώριζον πάντοτε, ἂν ὅχι ὡς ἀνωτέρους των, ὡς ἀρχαιοτέρους των ὅμως. Κρίμα ὅτι ἀπωλέσθη τοῦ Ἐλεάνδρου ἡ Οὐρανία, ἥτοι γνώμη τῶν οὐρανίων σωμάτων τῆς τέχνης. (Συμ. σ. 91). Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἀγιογραφικὴ των καθέδρα δὲν περιωρίζετο εἰς μόνην τὴν ζωγραφικὴν, ἀλλ' ἐξετείνετο καὶ εἰς τὴν ὁπωσοῦν βέβηλον καὶ σχισματικὴν γλυπτικὴν. Καὶ πῶς ἦτο αὐτὴν! ἐγὼ δὲν θά σοι τῷ εἰπῶ. Ἐρυθριῶ μέχρις ἄκρου τοῦ καλάμου. Ἀνάγνωθι, ἂν ἡ αἰδώς σοι τὸ ἐπιτρέψῃ, τὴν σελ. 10, καὶ εὐλόγησον τὸν ἐφευρετὴν!

Μεταξὺ τῶν ἐφευρέσεων του δὲν πρέπει νὰ λησμονήσω τὴν χημεῖαν καὶ Ἀλχημείαν, πρὸ πάντων περιέργους ἐπιστήμας διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἤμαζον ἐν Σύμῃ. Πεισίστρατος ὁ Ῥόδιος ἐπέδωκεν εἰς τὴν χημεῖαν ἐν ἔτει 398 καὶ ἔγραψε καὶ ἀλχημείαν (σ. 64). Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ἀμφότεραι αἱ λέξεις εἶναι ἀραβικαί, καὶ τὸ 398 Ἀραβες δὲν ὑπῆρχον.

Καὶ ποίαν ἐπιστήμην δὲν ἤσκησαν! Εἰς τὴν ἀστρονομίαν ὁ Εὐθύπουλος ἀνεκάλυψεν ἀγνώστους ἀστέρας!! καὶ ἐκτὸς τούτων καὶ ἓνα πλανήτην, τίς ἤθελε τὸ πιστεῦσαι; ἀνώτερον τῆς Σελήνης!! (σ. 74). Καὶ ὁ Χέρσος, ὅστις ἔγραψεν ἐμπορικὸν κώδικα (οὕτω κατὰ λέξιν, σ. 79).

Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦσαν καὶ τόσοι πλούσιοι οἱ Συμαῖοι, ὥστε εἰς ἕκαστον ἔμπροσθεν ὅστις κατ' ἔτος ἐδείκνυτο ὁ ἱκανώτερος, ἐδίδον ἀνὰ ἓνα χρυσοῦν στέφανον, καὶ ἀνὰ δώδεκα ἑκατομμύρια δραχμῶν (τριάκοντα σφίγγας χρυσᾶς.) Λέγω δὲ κατ' ἔτος, διότι δὲν ἤξεύρω νὰ ὑπολογίζω κατὰ τὰς χαραγὰς (ἴδε Συμ. προλ. σελ. ια'). Δια τοῦ πλούτου των δὲ τούτου καὶ τί δὲν ἀπελάμβανον! Τοῦλάχιστον ὅταν ἐγράφη ἡ Συμαῖς (εἰς τὰ 1236 λέγει ὁ ἐκδότης τῆς), εἶχον

ζάχαριν, ὅταν ζάχαρις δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον.

Τοιαύτη εἶναι περίπου καὶ ἡ Συμαῖς. Σοὶ εἰδείξα τὸν δυνυχα διὰ τὰ ἐννοήσεις τὸν λέοντα, καὶ ἂν ἰδῇς ὑπὸ τὴν λεοντῆν, ἴσως θέλεις εὖρε τοῦ ἀληθὲς ζῶον. Ὅσον διὰ τὸν τραγέλαρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ὑμήρου [προλεγ. σ. ιζ'. ἐπ.], ἤξεύρεις τίς εἶναι ἐνεχός; Τοῦ Κ. Ῥὸς ἡ Ἀρχαιολογία καὶ τοῦ Κ. Καραθεοδωρῆ τὸ ἐν Δελφοῖς Εἶ. Ἀπὸ τῆς μὲν ὁ συρράφας, ὅστις ποτ' ἂν ἦ, τὸ γελοῖον ἐκεῖνο ἀποκύημα κεφαλῆς πυρεσσοῦσης, ἐδανείσθη τινὰς ἐπωνυμίας χωρὶς νὰ τὰς ἐννοῇ, ἀπὸ τοῦ δὲ ἔλαβε τὰ δις δύο καὶ τρίς πεντάκις τρία, νομίζων ὅτι εἶναι βαθέα ἑλληνικά, καὶ ἐξ ὧν τούτων παρήγαγε τὸν ναυτιώδη ἐκεῖνον πολτόν.

Ὅσον δὲ περὶ τῶν χρυσοβούλων, εἶναι ἀνάγκη, ἀφ' οὗ σοὶ ἐξέθεσα ὅτι ἔχουσι τὸ αὐτὸ δάρβαρον καὶ σόλοικαν ὕψος τῆς Συμαῖδος καὶ τῶν προλεγομένων τῆς, νὰ τοὶ ἐπαναλάβω ὅτι κατὰ τὴν πεποιθήσιν μου εἶναι ἐπίσης πλαστὰ ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὅλα. Τὸ ἐν πρωτοτύπῳ δὲ ἦθεν ἐκδεδομένον, εἶναι γελοῖον, ὅχι μίμησις, ἀλλὰ προσποίησις τῆς βυζαντινῆς γραφῆς. ἱκανὴ ν' ἀπατήσῃ μόνους τοὺς οὐδεμίαν ἔχοντας ἔξιν εἰς τῶν διπλωμάτων τὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ γραφὴ τῶν βυζαντινῶν χειρογράφων εἶναι τῷ ὄντι πολλάκις περιπεπλεγμένη καὶ δυσανάγνωστος, οὐδέποτε ὅμως εἰς τοῦτον τὸν βαθμόν, καὶ πρὸ πάντων κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον βεβιασμένη, συνεστραμμένη καὶ ἀφανίζουσα τὸ ἐν γράμμα ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Ὅστις ἀνέγνω ποτέ χειρόγραφα μ' ἐννοεῖ. Ἀλλ' ἡ περὶ τῆς γραφῆς ἀνάπτυξις αὕτη ἤθελε μὲ παρασύρει εἰς λεπτολογίαν ἐκτεταμένην καὶ ὀχληράν, διὰ τοῦτο περιορίζομαι μᾶλλον εἰς παρατήρησιν συντομωτέραν καὶ εἰς πάντα καταληπτὴν, ὅτι δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ κοπῇ ἡ χεὶρ ἐκεῖνου, ὅστις δὴποτε καὶ ἂν εἶναι, τοῦ τολμήσαντος νὰ χαράξῃ τὴν ἐπὶ τοῦ χρυσοβούλου εἰκόνα, καὶ νὰ παραστήσῃ τὸν αὐτοκράτορα μεγαλήτερον ἀπὸ τὸν Χριστόν! Εἰς αὐτὴν δὲ προσθέτω καὶ τὴν ἄλλην, ὅτι τοῦ Χριστοῦ οὔτε τὸ πρόσωπον, οὔτε ἡ κόμη, οὔτε ὁ πῶγων, οὔτε ὅλη ἡ ἀναβολὴ καὶ αἱ πτυχαὶ αὐτῆς, οὔτε ἡ θέσις τοῦ σώματος εἶναι βυζαντινὰ ἢ τοῦ μεσαιῶνος, ἀλλ' ὅλα νέα, ὅλα ἀνεπιτηδεύου χεῖρὸς ἀνεπιτηδεύον ἀντίγραφον ἐξ εἰκόνης Ἰταλικῆς. (ζ'.)

Ἴδου, κύριε Διευθυντά, ἡ ἐντύπωσις ἣν μοὶ ἀφῆκαν ὅσα περὶ τῶν χειρογράφων τούτων ἤκουσα ἢ ἀνέγνων. Τὰ θεωρῶ ὡς πλαστογραφηθέντα ὑπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς χεῖρὸς ἀνεπιδεξίως, ἀμαθῶς, καὶ χωρὶς πολλοῦ κόπου. Διότι κηρύττονται μὲν ὑπάρχοντα 150 χειρό-

[ζ] Σημ. Ὁ ἐκδότης τῆς Συμαῖδος ἀφείρων αὐτὴν, καθὼς ποῖον, εἰς τὸν σοφὸν Μουστοξύδη. Ἐν δὲ τοῖς Γεωγραφικοῖς τε καὶ ὁμητικοῖς (σ. ιζ') δημοσιεύει ἀρχὴν τῆς ἀπαντήσεως τοῦ περιωμένου ἀνδρός, εὐχαριστοῦντος διὰ τοὺς θαυματούμενους αὐτῷ ἐπαίνους, καὶ προσθέτοντος· οὐδ' ἔχω πῶς καὶ ἄλλιον ν' ἀποδώσω τὴν μαρτυρίαν ἥς μὲ ἀξιώσατε προτιθέμενος... καὶ τὸ τέλος τῆς φράσεως καὶ τῆς ἐπιστολῆς λέγει ὁ ἐκδότης ὅτι θέλει δημοσιεύει ἐν οἰκίῳ τόπῳ. Ἀραγε ἀνατώμεθα νομίζοντες ὅτι ἡ φράσις ἐπαρταῖτο περίπου ὡς ἔπεται· «Ἡμῶν προτρέποντες ὑμᾶς νὰ καύσητε τὴν ἐκδοθεῖσαν Συμαῖδα καὶ νὰ παραιτηθῆτε τοῦ ταιούτου αἰδους τῶν φιλολογικῶν ἀσχολιῶν σας»

(Τὴν σημείωσιν ταύτην ἐγράφεον πρὸ τινων ἐτῶν. Ἡ ἐν Φυλλὰδιφ ΙΑ' τῆς Πανδώρας ἐπιστολὴ τοῦ Κ. Μουστοξύδου ἀπεδοκινεῖται ἂν ἐπροφητεύσαμεν. Δὲν καυχάμεθα ὅμως διὰ τὴν προφητείαν· δὲν ἦτον δύσκολος.)

γραφα, ἐξ ὧν μόνος ὁ Ἀριανὸς σύγκειται ἐκ 30 τόμων· ἀλλὰ, μέχρις οὗ δειχθῶσιν αὐτὰ, ἰδοὺ ποῖον μόνον κόπον δικαιούμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἔλαβεν ὁ πλαστογράφης αὐτά·

α'. Ν' ἀντιγράψῃ τὸν Πασέληνον συνθεῖς καὶ προσθεῖς τὰ περὶ Ἡλιοτυπίας κεφάλαιον. Ἐργασία ἐνὸς, ἔστω καὶ δύο μηνῶν.

β'. Ν' ἀντιγράψῃ τὸν Ἡσίοδον (δὲν ἤξεύρω ἂν τὸν δεικνύῃ ὅλον ἢ μίαν μεμβράναν), προσθεῖς καὶ τὰ Σιγαλόεντα. Ἐργασία δεκαπέντε ἡμερῶν. Ἐστω ἐνὸς μηνός.

γ'. Ν' ἀντιγράψῃ τὰς 3 πρώτας ῥαφιδίας τῆς Ἰλιάδος. Ἐργασία τριῶν ἐβδομάδων.

δ'. Ν' ἀντιγράψῃ τὸν Ἀνακρέοντα. Ἐργασία μιᾶς ἐβδομάδος.

ε'. Ν' ἀντιγράψῃ τοῦ Πυθαγόρου τὰ χρυσὰ ἐπη. Ἐργασία μιᾶς ἡμέρας.

ς'. Νὰ συνθέσῃ τέσσαρς σελίδας Εὐλόρου. Ἐργασία τεσσάρων ἡμερῶν. Ἐστω τεσσάρων ἐβδομάδων.

ζ'. Νὰ συνθέσῃ τὴν Συμαίδα, ἥς, εἰκάζω, κατ' ἀρχὰς συνεγράφησαν αἱ σελίδες 1—16 μετὰ ταῦτα, καὶ μεθ' ὠριμωτέραν σκέψιν, προτετέθησαν ἢ ἀναπληρώσεις ἢ λεξικόν, τὰ προλεγόμενα μὲ τὸν Νάον τοῦ Ὀμήρου, ἢ ἐπιστολὴ, ἢ διαθήκη, τὰ χρυσόβουλα, καὶ τὰ λοιπὰ παραρτήματα. Δι' ὅλα ὁμοῦ ἐν ἔτος δὲν εἶναι ὀλίγον. Ὡστε ὅλον, ὁλόκληρον τὸ πλαστοουργικὸν τοῦτο οἰκοδόμημα ἡδύνατο μὲ μεγίστην ἀνεστὶν ν' ἀνεγερθῇ εἰς ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος· ἀφ' οὗτου δὲ πρῶτον ἐξέπληξε τὸ δημόσιον ἢ ἀγγελία τοῦ Παντελήνου μὲ τὴν φωτοτυπίαν του, παρῆλθον τοῦλάχιστον πέντε ἢ ἑξ ἔτη.

Ἀποπερατῶν τὰς παρατηρήσεις ταύτας, χρεωστῶ νὰ ὁμολογήσω Κ. Διευθυντὰ, ὅτι ποτὲ δὲν ἠσθάνην μεγαλητέραν ἀηδίαν παρ' ὅταν τὰς ἔγραφον. Οὐδένα θέλω ὑβρίσει, ὑποθέτων ὅτι δὲν ἐνόησεν ὅλα ταῦτα πολὺ πρό ἑμοῦ. Ἀλλ' εἰς τὸν ὅστις ἠθέλην ἐκλάβει τὴν κοινὴν σιωπὴν ὡς προερχομένην ὅχι ἐκ περιφρονήσεως ἀλλ' ἐξ ἐλλείψεως ἀποδείξεων, ἃς χρησιμεύσωσι ταῦτα ὡς μαρτυρία τοῦ ἐναντίου.

(Ἐξακολουθεῖ τὸ περὶ Ὀδελίσκου.)

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΝ ΝΕΑΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΞ ΑΥΤΗΣ.

Ἦτο μεγάλη πέμπτη ὅτ' ἐφθάσαμεν εἰς Νεάπολιν. Ἐπειδὴ τοῦ ἀτμοπλοίου ἡ μηχανὴ εἶχε βλαρθῇ καὶ ἔχρηζεν ἐπισκευῆς, ἐδέησε νὰ μείνωμεν, ὅχι πλέον ὥρας τινάς, ἀλλ' ὁλοκλήρους ἡμέρας εἰς τὴν ὠραίαν Παρθενόπην. Ἡ διακοπὴ αὕτη τοῦ ταξιδίου μας δὲν μὲ δυσπρέστησε, διότι ἔμελλον νὰ θαυμάζω καὶ αὖθις τὸ περικαλλὲς ἂν καὶ ἀσθενὲς ἀπεικόνισμα τῆς ἀπαρμιλλοῦ πατρίδος μου, τῆς πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου. Μετὰ πολὺ ὥρον καὶ κοπώδην ἐκδρομὴν εἰσῆλθον εἰς ξενοδοχεῖον λιμώττων, καὶ ἐζήτησα ῥόφημα ἐκ κρέατος. Ποῦ νὰ ἐνθυμηθῶ ἐγὼ ὁ αἰρετικὸς καὶ ἀ-

μαθὴς φιλόσοφος, ὅτι εἰς τὴν κλασικὴν γῆν τοῦ πατισμοῦ δὲν παραβιάζονται ἀτιμωρητὶ οἱ κανόνες τῆς ἐκκλησίας! «No signore, ἐφώναξεν ὀργίλως ὁ ξενοδόχος· δὲν εἴμεθα διαμαρτυρόμενοι.» Καὶ συγχρόνως ἤκουσα ἄλλην φωνὴν τρέμουσαν, φωνὴν γραϊδίου· «Τοῦρκος εἶναι αὐτός; Πῶς; κρέας τὴν μεγάλην ἐβδομάδα;

— Συμπάθειον, εἶπον, κύριε ξενοδόχε, ἐλητμόνητα ὅτι εἶναι μεγάλη ἐβδομάς.» Καὶ τῶντι, εἶπον ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἐσπευσα δὲ νὰ προσθέσω ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ἦμην καθολικός, δὲν ἦτο χρέος μου ν' ἀκολουθῶ τοὺς κανόνας ξένης θρησκείας. Ἀλλὰ, χάρις εἰς Γάλλον ἱερέα ἀπερχόμενον εἰς Σμύρνην, τὸν ὁποῖον εἶχον γνωρίσει ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, μ' ἐπετράπη νὰ προγευθῶ ὡς ὀδοιπόρος νόμον οὐκ ἔχων, ἡ *itineris causa*, ὡς ἔλεγεν ὁ θεολόγος συμπλωτὴρ μου.

Μόλις παρ' γόρητα ὀλίγον τὸν ὀδυνώμενον στόμαχόν μου διὰ χοιρομηρίου, καὶ τυροῦ, καὶ ὠῶν, καὶ ἐπανελάβον τὴν ἐκτρατεῖάν μου. Σιωπὴ βαθεῖα ἐπεκράτει παντοῦ· πλῆθος ἀνθρώπων, μελανειμόνων τῶν πλείστων, περιεφέροντο κατηφεῖς, οἱ σκοποὶ ἐκράτουν τὰ ὅπλα ἀνεστραμμένα, τὰ ἐργαστήρια ἦσαν κλειστά, πλὴν ἐκείνων ὅπου ἐπωλοῦντο συγχωροχάρτια, αἱ πλατεῖαι παντέρημοι, καὶ ἄμαξαι δὲν ἐρχίνοντο διόλου οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν θορυβώδη. — *chiassosa* — ὁδὸν τοῦ Γωλήτου. Ἡ Νεάπολις ὅλη ἐπενθηφόρει! Ἀπεφασισα ἄρα νὰ πενηθηρορήσω καὶ ἐγὼ, σκεπτόμενος, πολλὰ ὀρθῶς βεβαίως, ὅτι ἐπειδὴ δὲν συνηρμότην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πρὸς τοὺς κανόνας τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, δὲν ἔπρεπε νὰ φανῶ τόσῳ ἀνεύλαθής, ἀποποιούμενος καὶ πᾶσαν μετοχὴν εἰς τὰς ἱεράς τελετὰς τῆς μεγάλης ἐβδομάδος. Ἀνεμίχθην λοιπὸν μὲ τὸ πλῆθος καὶ παρακολουθῶν αὐτὸ εἰσῆλθον εἰς πολλὰς ἐκκλησίας, ἐωτοῦ ἐφθασα εἰς τὴν τοῦ Νέου Ἰησοῦ — *Jesu Nuovo*. — Διὰ τί τὸν ὀνομάζουσι νέον Ἰησοῦν; Ὡς πρὸς τοῦτο ἀδυνατῶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειαν τοῦ ἀνγνώστου. Καὶ ἐγὼ κατὰ πρῶτον ὑπέθεσα ὅτι θὰ ἦτο νεώτερός τις Ἰησοῦς. Ὅταν ὁμως εἶδον πρὸς τὸ βάθος τῆς ἐκκλησίας τάφον ὅπου ἀνεπαύετο ὁ Σωτὴρ, ἐπέσθην ὅτι ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταρεὶς πρὸ χιλίων ὁ τικτοῖων πενήτων καὶ ἐνὸς ἑτῶν. Οἱ τοῖχοι ἦσαν ὅλοι κιτῆμαυροι, τὸ δὲ φῶς μόλις εἰσέδυε διὰ τῶν παρκετασμάτων τῶν παραθύρων. Μυριάδες λαμπάδων ἔκτισον, καὶ αἱ φλόγες αὐτῶν ἐλαμπύριζον ἀμαρκαὶ ἐν μέσῳ νεφῶν πυκνοτάτων λιθανιωτοῦ. Ἀλλ' ὅταν ἤχηται εἰς τὰς ἀκοὰς μου ἡ οὐράνιος καὶ ἀβήρητος μελωδία τοῦ Σιμαρόσα δᾶ τοῦ λάρυγγος τῶν περιφημοτέρων *prime donne* τῆς Νεαπόλεως, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ ἐπιτηδειοτάτους μουσικοῦς, ἡ καρδία μου, ἂν καὶ αἰρετικὴ, κτενύχθη βαθέως! Αἰσθημα εὐσεβείας καὶ θρησκείας κατεκυρίευσεν αὐτήν!

Τὸ πένθος τοῦτο, ἡ κατήφεια αὕτη, ἐξηκολούθησε καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν, καὶ τὸ σάββατον μέχρι μεσημβρίας, ὅτε οἱ κώδωνες ἤχησαν αἰφνης μεγαλοφύως καὶ ἁρμονικῶς. Παρευθὺς ἄμαξαι ἤρχισαν νὰ κυλίσκωνται εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰ ἐργαστήρια ἠνοίχθησαν, αἱ ἀγοραὶ κατεκλύσθησαν ἀπὸ πωλητὰς καὶ ἀγοραστὰς,